

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2019r.

Sąd Rejonowy w Pabianicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Jacek Olszowiec

Protokolant: st. sekr. sąd. Mirosława Kłysik

po rozpoznaniu w dniach 25.04, 6.06, 10.09, 22.10 i 18.11.2019r. sprawy **M. W.**, urodz. (...) w P., syna M. i B. z domu J., oskarżonego o to, że:

I. w dn. 03 sierpnia 2017r. w P., w trakcie interwencji policyjnej, znieważył funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P. st. sierż. P. S. (1) i post. S. B. (1) oraz funkcjonariuszy Oddziału Prewencji Policji w Ł. st. asp. D. Ż. (1), sierż. A. O. i sierż. sztab. W. K. (1) słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk.

II. w dn. 03 sierpnia 2017r. w P. na ul. (...), będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Starachowicach z dn. 06 kwietnia 2017r. sygn. akt II K 880/16 na odbycie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, zerwał i wyrzucił przez okno wymagany postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi sygn. akt VI(...)nadajnik a także nie zastosował się do orzeczonego zakazu opuszczania miejsca stałego pobytu,

tj. o czyn z art. 242 § 1 kk. i 244 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk.

III. w okresie od 01 czerwca 2017r. do 02 sierpnia 2017r. w P. w miejscu zamieszkania znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubinę A. C. (1) w ten sposób, że wszczywał awantury bez powodu lub z oczywiście błahego powodu w trakcie których wyzywał pokrzywdzoną słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, ponizal ją szarpał za ramiona, ścisnął ramiona powodując ból, pluł na twarz oraz na odzież pokrzywdzonej, a w dn. 02 sierpnia 2017r. będąc w stanie nietrzeźwości wszczywał awanturę bez powodu, w trakcie której uderzył pokrzywdzoną otwartą ręką w głowę oraz pięścią w twarz, w wyniku czego A. C. (1) doznała stłuczenia powłok twarzy okolicy oczodołowej lewej z rozległym obrzękiem i sińcem oraz niewielkimi zranieniami, które zaopatrzone szwami plastrowymi, które to obrażenia stanowią uszczerbek na zdrowiu inny niż określony w art. 156 § 1 kk i spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i związane z tym rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk. w zw. z art. 157 § 2 i 4 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk.

1. oskarżonego M. W. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I, wypełniającego dyspozycję art. 226 § 1 kk. i za to na podstawie art. 226 § 1 kk. w z w. z art. 34 § 1a pkt 1 kk. i art. 35 § 1 kk. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

2. oskarżonego M. W. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II, wypełniającego dyspozycję art. 242 § 1 kk. i art. 244 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 244 kk. w zw. z art. 11 § 3 kk. w zw. z art. 37a kk. i w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 kk. i art. 35 § 1 kk. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

3. oskarżonego M. W. w miejsce czynu opisanego w punkcie III uznaje za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2017r. w P. uderzył A. C. (1) otwartą ręką w głowę oraz pięścią w twarz w wyniku czego doznała ona stłuczenia powłok twarzy okolicy oczodołowej lewej z rozległym obrzękiem i sińcem oraz niewielkimi zranieniami, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż 7 dni, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 157 § 2 kk. i za to na podstawie art. 157 § 2 kk. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 kk. i art. 35 § 1 kk. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

4. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk., art. 86 § 1 i 3 kk. w związku ze skazaniami z punktów I-III orzeka wobec oskarżonego karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

5. na podstawie art. 63 § 1 kk. na poczet kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 3 sierpnia 2017r. godzina 17:30 do dnia 4 sierpnia 2017r. godzina 15:40, równoważny dwóm dniom ograniczenia wolności,

6. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych, w pozostałym zakresie przejmując te koszty na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 121/18

UZASADNIENIE

A. C. (1) zamieszkuje w P. przy ul. (...) II wraz z dwójką dzieci. Od 2013 roku pozostawała w związku konkubenckim z M. W., przy czym związek ten wyglądał w ten sposób, że kilkakrotnie rozstawali się a po pewnym czasie znowu tworzyli związek. Gdy byli ze sobą w związku zamieszkiwali wspólnie w mieszkaniu A. C. (1). M. W. nie był ojcem dzieci A. C. (1). W okresie co najmniej od maja 2017r. byli ze sobą w związku (zeznania A. C. k. 33, 202, wyjaśnienia oskarżonego k. 200-201).

W czasie trwania związku pomiędzy M. W. a A. C. (1) dochodziło do kłótni, głównie na tle nadużywania alkoholu przez M. W., zdarzało się, że wyzywali się wulgarnymi słowami. Zdarzyło się też, że M. W. napluł na A. C. (1) (zeznania A. C. k. 33, 202, wyjaśnienia oskarżonego k. 200-201, wywiad środowiskowy k. 215-217).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Starachowicach z dnia 6 kwietnia 2017r. w sprawie II K 880/16 M. W. za przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 kk. został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (dane o karalności k. 112-114, odpis postanowienia k. 25-27). W dniu 15 maja 2017r. złożył wniosek o udzielenie mu zezwolenia na odbycie kary poza zakładem karnym, w systemie dozoru elektronicznego. Postanowieniem z dnia 26 lipca 2017r. w sprawie VI K. (...) / el Sąd Okręgowy w Łodzi udzielił mu takiego zezwolenia. Jako miejsce jego stałego pobytu zostało wskazane miejsce zamieszkania A. C. (1). Jednocześnie został on zobowiązany do pozostawania w miejscu stałego pobytu, za wyjątkiem godzin od 6.00 do 18.00 od poniedziałku do piątku w celu wykonywania pracy zarobkowej, godzin od 6.00 do 14.00 w soboty, również w celu wykonywania pracy zarobkowej oraz godzin od 10.00 do 12.00 w niedziele, w celu realizacji praktyk religijnych. Został również zobowiązany do wykonywania pracy zarobkowej, powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i do przestrzegania porządku prawnego. W celu kontrolowania jego zachowania w miejscu stałego pobytu na jego nogę założony został nadajnik a w miejscu stałego pobytu stacjonarne urządzenie monitorujące (dane o karalności k. 112-114, odpis postanowienia k. 25-27). Na to, by jej miejsce zamieszkania było miejscem stałego pobytu M. W. w okresie odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego A. C. (1) wyraziła zgodę zarówno na pismach załączonych do wniosku złożonego przez skazanego jak i w trakcie wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora sądowego w dniu 12 czerwca 2017r. (wywiad środowiskowy k. 215-217, zeznania A. C. k. 33,202).

W dniu 2 sierpnia 2017r. w godzinach popołudniowych M. W. wrócił do mieszkania A. C. (1). Był pod wpływem alkoholu. A. C. (1) nie było wówczas w domu, gdyż była u swoich rodziców – zawiozła do nich swoje dzieci w związku

z ich wyjazdem wakacyjnym. Wróciła do domu około godziny 20.30 i zastała M. W. śpiącego na podłodze. Doszło między nimi do kłótni i w pewnym momencie M. W. uderzył A. C. (1) otwartą ręką w lewą stronę głowy za uchem. A. C. (1) oddała uderzenie uderzając go z otwartej ręki w twarz (zeznania A. C. k. 33, 202, wyjaśnienia oskarżonego k. 200-201). W odpowiedzi na to M. W. uderzył ją pięścią w okolice lewego oka. A. C. (1) zaczęła krwawić (zeznania A. C. k. 33, 202). Zatelefonowała po swoją kuzynkę A. Ż. (1) i po jej przyjeździe nakazała M. W. opuścić jej mieszkanie, co ten w efekcie uczynił. Następnie obie udały się do (...) celem udzielenia A. C. (1) pomocy medycznej (zeznania A. C. k. 33, 202, A. Ż. k. 119, 203). Tam A. C. (1) została skierowana do szpitala (...) w Ł., gdzie udała się jeszcze tego samego dnia ze swoją koleżanką E. Ś., która poprosiła o pomoc w tym zakresie (zeznania A. C. k. 33, 202, E. Ś. k. 203, karta informacyjna k. 36-37).

W wyniku zdarzenia A. C. (1) doznała stłuczenia powłok twarzy okolicy oczodołowej lewej z rozległym obrzękiem i sińcem oraz z niewielkimi zranieniami, które zaopatrzone szwami plastrowymi. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i związane z tym rozstrój zdrowia na czas nie dłuższy niż 7 dni (opinia biegłego lekarza sądowego k. 48-50).

Po opuszczeniu mieszkania A. C. (1) M. W. udał się do swojego mieszkania przy ul. (...) w P., gdzie zamieszkiwał jego ojciec i tam spędził noc z 2 na 3 sierpnia 2017r. Następnego dnia, przebywając w tym mieszkaniu, rozciął bransoletkę nadajnika dozoru elektronicznego założonego na jego nogę i wyrzucił go przez okno, po czym zaczął spożywać alkohol (wyjaśnienia oskarżonego k. 200-201, protokół oględzin miejsca ujawnienia opaski dozoru elektronicznego k. 53-54).

W dniu 3 sierpnia 2017r. o godzinie 15.30 A. C. (1) złożyła w Komendzie Powiatowej Policji w P. zawiadomienie przestępstwie znęcania się nad nią przez M. W., wskazując adres jego zamieszkania na ul. (...) w P. (zeznania A. C. k. 33). Pod wskazany adres zostali wysłani policjanci z patrolu zmotoryzowanego P. S. (1) i S. B. (1) a wsparcia udzielili im funkcjonariusze z innego patrolu zmotoryzowanego, R. G. i W. K. (1), a także policjanci z patrolu pieszego, A. O. i D. Ż. (1). Policjanci ci, za wyjątkiem R. G., weszli do mieszkania, wpuszczeni przez ojca M. W.. M. W. po zobaczeniu funkcjonariuszy policji zaczął znieważać ich wszystkich słowami obelżywymi, nie stosował się do ich poleceń i w efekcie policjanci zastosowali wobec niego środki przymusu bezpośredniego w postaci chwyków obezwładniających i kajdanek, po czym został umieszczony w radiowozie. Do tego samego radiowozu wsiedli policjanci A. O., P. S. (1) i S. B. (1), natomiast pozostali policjanci wsiedli do drugiego radiowozu. Wszyscy udali się do szpitala w P., gdzie M. W. został zbadany przez lekarza, a następnie do KPP P., gdzie został osadzony. W czasie przejazdu radiowozem M. W. cały czas kierował pod adresem policjantów zniewagi w postaci obelżywych słów (zeznania D. Ż. k. 3-4, 201, W. K. k. 16-17, 201, A. O. k. 7-8, 201-202, S. B. k. 11-12, 202, P. S. k. 20-21, 208, protokół zatrzymania osoby k. 2).

W toku postępowania M. W. został poddany badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów. Biegli nie stwierdzili u niego objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, natomiast rozpoznali cechy osobowości nieprawidłowej oraz uzależnienie od alkoholu. Według nich miał możliwość rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem (opinia sądowno-psychiatryczna k. 96-97).

Oskarżony **M. W.** przyznał się do ubliżania funkcjonariuszom policji, do uderzenia A. C. (1) w dniu 2 sierpnia 2017r. oraz do zerwania nadajnika noszonego w związku z odbywaniem kary w systemie dozoru elektronicznego. Nie przyznał się natomiast do znęcania się nad A. C. (1). Wyjaśnił, że nie pamięta słów jakimi znieważał policjantów, bo był pijany. W dniu 2 sierpnia 2017r. był u kuratora, dowiedział się że ma bardzo dobrą opinię co może skutkować wcześniejszym zwolnieniem z kary pozbawienia wolności odbywanej w systemie dozoru elektronicznego i z tego powodu spożył alkohol, wrócił do domu i słuchał muzyki. Gdy do domu wróciła A. C. (1) i zobaczyła, że jest pod wpływem alkoholu uderzyła go dwa lub trzy razy otwartą ręką w twarz i wówczas on ją też odruchowo uderzył raz otwartą ręką w twarz. Mieszkali wówczas razem od około maja 2017 roku. Wcześniej też mieszkali razem, bo na przemian pozostawali w związku i się rozstawali. Była sytuacja, że opluł A. C. (1), ale jego zdaniem było gdy poprzednio byli w związku, w 2015 bądź 2016 roku. Nie znieważał jej wulgarnymi słowami. Po awanturze w dniu 2 sierpnia 2017r. A. C. (1) wyrzuciła go z mieszkania. Pojechał do swojego mieszkania przy ulicy (...), zaczął spożywać alkohol i zdjął bransoletkę noszoną w związku z dozorem elektronicznym i wyrzucił ją przez okno (wyjaśnienia oskarżonego k. 200-201).

Nie budzi żadnych wątpliwości, że oskarżony dopuścił się znieważenia funkcjonariuszy policji a także usunął nadajnik dozoru elektronicznego. Oskarżony faktycznie przyznał się do obu czynów, choć słów wypowiedzianych pod adresem policjantów nie pamiętał ze względu na swój stan nietrzeźwości. Na rozprawie przeprosił za to znieważonych policjantów. Sąd dał wiarę przesłuchiwanym funkcjonariuszom policji, bowiem ich zeznania są spójne, konsekwentne, zbieżne. Nie mieli oni żadnego powodu by fałszywie pomawiać oskarżonego. Jeśli chodzi o nadajnik dozoru elektronicznego to oskarżony od samego początku przyznawał, że go usunął a następnie wyrzucił. Jego przyznanie się nie budzi tu żadnych wątpliwości, gdyż w czasie zatrzymania go nie miał on go na sobie a nadajnik ten w efekcie znaleziono poza miejsce zamieszkania oskarżonego, tak jak on to podawał.

Nie budzi również wątpliwości to, że w dniu 2 sierpnia 2017r. oskarżony spowodował obrażenia u A. C. (1) uderzając ją pięścią w okolice lewego oka. Sam co prawda twierdził, że uderzył ją otwartą ręką ale sąd nie przyjął tego twierdzenia za wiarygodne, choć przed sądem pokrzywdzona twierdziła, że została uderzona z otwartej ręki. Potwierdziła jednak zeznania z postępowania przygotowawczego w których podała, że została najpierw uderzona otwartą ręką w głowę a następnie pięścią w okolice lewego oka. Także A. Ż. (1) zeznała, że A. C. (1) powiedziała jej o uderzeniu pięścią w twarz. Zdaniem sądu także charakter obrażeń stwierdzonych u pokrzywdzonej przemawia za uderzeniem pięścią. Zresztą lekarz sądowy przeprowadzający badanie stwierdził, że obrażenia te mogły powstać w sposób opisany przez pokrzywdzoną przy pierwszym przesłuchaniu, a wówczas pokrzywdzona mówiła o uderzeniu jej pięścią.

Sąd uznał natomiast, że zebrany materiał dowodowy nie uzasadnia przypisania oskarżonemu zarzutu znęcania się nad A. C. (1). Już na etapie skierowania do sądu aktu oskarżenia praktycznie jedynym dowodem na tą okoliczność były zeznania pokrzywdzonej A. C. (1). Nie wskazywała ona świadków opisywanych przez siebie zachowań oskarżonego wobec niej poza A. Ż. (1) i E. Ś., przy czym świadkowie ci mieli dotyczyć przede wszystkim zdarzenia z dnia 2 sierpnia 2017r. A. Ż. (1) i E. Ś. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem zeznały, że na temat ewentualnego znęcania się oskarżonego nad pokrzywdzoną nic nie jest im wiadomo. A. Ż. (1) podała jedynie w postępowaniu przygotowawczym, że wcześniej, ale nie wiadomo kiedy, A. C. (1) wspomniała jej, że M. W. źle ją traktuje, jest nerwowy, ubliża jej i podejrzewa o zdrady i kiedyś też miał ją uderzyć na ulicy. Zwrócić jednak należy uwagę, że pokrzywdzona i oskarżony w trakcie ich związku od 2013r. kilkakrotnie rozstawali się a później godzili i nie sposób zdarzenia wskazane przez A. Ż. (1) umieścić w czasie zwłaszcza, że w niniejszej sprawie zarzucono oskarżonemu znęcanie się od 1 czerwca 2017r. Dodatkowo zwrócić też należy uwagę, że w pierwszych zeznaniach A. C. (1) podała, że w dniu 2 sierpnia 2017r. oskarżony po raz pierwszy uderzył ją, w związku z czym zachodzi wątpliwość, czy to uderzenie pokrzywdzonej na ulicy rzeczywiście miało miejsce. Co jednak najważniejsze wielu swoich twierdzeń na ten temat z postępowania przygotowawczego pokrzywdzona nie potwierdziła przed sądem twierząc, że to zachowanie oskarżonego to nie było znęcanie tylko dochodziło między nimi do kłótni a ona w dniu 3 sierpnia 2017r. nie zgłaszała znęcania tylko pobicie, ale przesłuchujący „podciągnął” to pod znęcanie. Co prawda oskarżony wyzywał ją wulgarnymi słowami, ale ona jego też. Była sytuacja, że ją opluł ale nie potrafi powiedzieć kiedy, czy po 1 czerwca 2017r. czy wcześniej. Nie wiedziała również skąd się wzięła data 1 czerwca 2017r. jako początek takich zachowań oskarżonego. Kwestii ewentualnego znęcania się oskarżonego nie wzmacnia dowodowo także kopia tzw. niebieskiej karty, założonej w dniu 3 sierpnia 2017r., bo zawiera ona jedynie oświadczenia pokrzywdzonego w tej kwestii.

Istotnym dowodem, który zdaniem sądu nie pozwala na przypisanie oskarżonemu znęcania się nad A. C. (1), jest treść wywiadu środowiskowego z dnia 12 czerwca 2017r., sporządzonego na potrzeby postępowania w przedmiocie udzielenia oskarżonemu zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego oraz zeznania na ten temat kuratora sądowego E. G.. Mimo tego, że oskarżony miał się znęcać nad A. C. (1) wyraziła ona zgodę na to, by jej miejsce zamieszkania było stałym miejscem pobytu oskarżonego w trakcie trwania tego dozoru. W dniu 12 czerwca 2017r. kurator sądowy przeprowadził w jej miejscu zamieszkania wywiad, w trakcie którego dowiedział się od A. C. (1), że pozostaje w związku z oskarżonym, że dochodziło między nimi do kłótni, że rozstawali się a później godzili. Nie poinformowała kuratora o jakimkolwiek negatywnym zachowaniu oskarżonego wobec niej, zwłaszcza od początku czerwca 2017r. Co więcej, negatywnych opinii o oskarżonym kurator nie uzyskał także wśród sąsiadów A. C. (1). Sąd nie dopatrywał się żadnych powodów do podważania ustaleń tego wywiadu środowiskowego oraz zeznań kuratora E. G..

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zaliczone do materiału dowodowego. Ich wiarygodność nie była kwestionowana w toku postępowania.

Oskarżony M. W. znieważając funkcjonariuszy policji swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 226 § 1 kk. Znieważył wskazanych w sentencji funkcjonariuszy policji kierując pod ich adresem zniewagi, które konkretnie zostały wskazane w zeznaniach tych funkcjonariuszy, w szczególności na etapie postępowania przygotowawczego. Nie budzi wątpliwości, że zniewagi te zostały skierowane do funkcjonariuszy policji podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych – było to w trakcie interwencji w związku z zawiadomieniem złożonym przez A. C. (1). Z zeznań pokrzywdzonych policjantów wynika, że zniewagi te były kierowane do nich zbiorczo, stąd zasadne jest przyjęcie, że mamy do czynienia z jednym czynem zabronionym popełnionym na szkodę pięciu funkcjonariuszy.

Usuując nadajnik dozoru elektronicznego oskarżony wypełnił dyspozycję art. 242 § 1 kk. Znamię „uwolnienia się” polega na wydostaniu się poza obręb miejsca zamknięcia bądź dozoru (wyrok SN z dnia 21.06.2017r. w sprawie I KZP 3/17, opubl. Legalis nr 1651439). Dozór elektroniczny jest formą wykonywania kary pozbawienia wolności i usuwając nadajnik oskarżony faktycznie uwolnił się z odbywania tej kary i przebywał poza miejscem swojego stałego pobytu oraz miejscem wykonywania pracy, co jednocześnie stanowiło niezastosowanie się do orzeczonego w postanowieniu Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 lipca 2017r. zakazu przebywania poza miejscem stałego pobytu i wypełniało kumulatywnie dyspozycję również art. 244 kk.

Uderzając A. C. (1) i powodując u niej opisane wyżej obrażenia oskarżony wypełnił dyspozycję art. 157 § 2 kk.

Oskarżony znieważając policjantów działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Treść zniewag i okoliczności w jakich padały wskazują, że oskarżony miał świadomość znieważania policjantów i chciał tego. To samo dotyczy uwolnienia się z odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Natomiast uderzając pokrzywdzoną i powodując u niej obrażenia ciała oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym. Nie ma dowodów wskazujących, że chciał on te obrażenia u pokrzywdzonej spowodować, natomiast nie budzi wątpliwości, że godził się na nie. Świadczy o tym sposób zadania uderzenia (pięścią w okolice lewego oka) oraz to, że obrażenia powstałe u pokrzywdzonej są normalnymi, zwykłymi skutkami tego rodzaju uderzeń.

Oskarżonemu można przypisać winę w czasie czynów. Jest osobą pełnoletnią, w pełni poczytalną. Nie zachodziła przy tym żadna okoliczność wyłączająca winę.

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe sąd uwzględnił wszystkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, wpływające na jej wysokość. Okolicznością łagodzącą było jego przyznanie się i wyrażona skrucha, w szczególności w odniesieniu do znieważenia policjantów. Okolicznościami obciążającymi była niewątpliwie uprzednia karalność oskarżonego (dane o karalności k. 112-114), działanie pod wpływem alkoholu, to że osobą przez niego uderzoną była kobieta, z którą wspólnie zamieszkiwał. Za okoliczność obciążającą sąd też uznał znieważenie jednym czynem pięciu funkcjonariuszy policji. Zdaniem sądu orzeczone kary ograniczenia wolności są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz stopnia winy oskarżonego. Sąd uznał, że taka reakcja karna w postaci kary ograniczenia wolności będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów kary mając przede wszystkim na względzie przyznanie się oskarżonego, wyrażoną przez niego skruchę, zakończenie związku z pokrzywdzoną A. C. (1). Najpoważniejszy z przypisanych mu czynów zagrożony jest kara pozbawienia wolności do lat 5 (art. 244 kk.).

Orzekając karę łączną sąd zastosował niemal w pełni zasadę kumulacji kar mając na uwadze różny charakter każdego z czynów, różne dobra prawne zaatakowane przez oskarżonego, brak tożsamości osób pokrzywdzonych tymi czynami. Za zasadą absorpcji kar w pewnym stopniu przemawiała tylko bliskość czasowa przestępstw.

Na podstawie art. 63 § 1 kk. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności sąd zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w okresie od 3 sierpnia 2017r. godzina 17.30 do dnia 4 sierpnia 2017r. godzina 15.40, równoważny dwóm dniom ograniczenia wolności.

Ponieważ oskarżony nie posiada stałego zatrudnienia, ale jednocześnie nie ma nikogo na utrzymaniu, sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk. tylko częściowo obciążył go kosztami sądowymi w zakresie kwoty 300 złotych.